

Arrest

nr. 110 167 van 19 september 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 30 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. GYSEMBERG *loco* advocaat S. VAN ROSSEM en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn van Noakhali. Op 14 november 2011 diende u in België een eerste asielaanvraag in. Op 7 augustus 2012 werd door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. U maakte hiertegen een beroep aanhangig bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die werd verworpen op 21 december 2012. Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, verklaarde u zich hier op 6 maart 2013 voor de tweede keer vluchteling.

In het kader van uw huidige asielaanvraag verklaart u dat u in uw land van herkomst nog steeds wordt gezocht omwille van twee valse strafzaken, met name voor moord en wapenbezit. Voor wat betreft de wapenzaak kwam er op 31 juli 2011 een verdict; het betreft een celstraf van 10 jaar en 5000

taka boete. U geeft daarnaast te kennen dat u zeer binnenkort een verdict in de moordzaak verwacht. Over uw eigen klacht tegen de moordenaars van uw vader heeft u geen nieuws vernomen.

U legde volgende documenten neer ter ondersteuning van uw relaas: een brief van uw moeder, een overlijdensakte van uw vader, stukken van beide strafzaken (telkens een First Information Report (FIR), Order Sheet en Charge sheet), en een FIR en Charge Sheet van de klacht die u neerlegde voor de moord op uw vader. U legde ook vertalingen neer van alle genoemde stukken.

B. Motivering

Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u de status van Vluchteling niet kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken. Evenmin zijn er redenen om u, op basis van de door u aangehaalde vluchtmotieven, de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet. U heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst. Immers, omwille van onderstaande redenen zijn er ook twijfels gerezen omtrent de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

Bij uw eerste asielaanvraag werd vastgesteld dat u geen enkel origineel bewijs kon neerleggen ter staving van uw identiteit, nationaliteit, reisweg en asielrelaas. Ook ditmaal draagt u geen enkel begin van bewijs voor met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit en reisweg. Dat dit problematisch is werd reeds uiteengezet. U legt wel enkele documenten neer over de 2 klachten die u zouden betreffen, evenals over de klacht die u zelf zou hebben ingediend. U legt geen stukken neer met betrekking tot het beweerd politiek engagement van uw vader, noch over de beweerd beschuldiging van zijn oorlogsmisdaden, terwijl deze aan de basis zouden liggen van uw problemen die tot uw vertrek hebben geleid. Bovendien blijkt dat u bij uw eerste asielaanvraag weinig of niets kon vertellen over het politieke leven van uw vader, wat de geloofwaardigheid er van niet ten goede kwam. U legde ook geen enkel document neer waaruit uw engagement bij de BNP zou blijken. Dit beweerd engagement werd trouwens in het kader van uw eerste asielaanvraag als ongeloofwaardig beoordeeld, reden te meer dat u daarom documenten zou voorleggen om dit te weerleggen. Dat u documenten over deze vermeende rechtszaken aandraagt, blijft evenwel ondergeschikt aan volgende bemerkingen:

Ten eerste bewijst u ook nu niet dat u de genoemde beschuldigde bent; uw identiteit staat immers niet vast.

Ten tweede wees het CGVS er reeds in het verleden op dat u de inhoud en omstandigheden van deze zaken ternauwernood kon duiden en dat u weinig interesse vertoonde in uw beweerd rechtszaken. Ook ditmaal valt op dat u vage uitspraken doet, zoals over uw contacten met uw advocaat. Zo zou u tien dagen voor het gehoor hebben gesproken met uw advocaat. Hij wist u te zeggen dat er snel een verdict zou moeten komen in de moordzaak. Gevraagd naar details over data van zittingen, uw medebeschuldigden, getuigen, de rechter en documentatie hierover moet u evenwel het antwoord telkens schuldig blijven "want de FIR is ingediend nadat ik naar België kwam" (zie gehoorverslag dd.18.04.2013, pp. 3, 6, 7). Uw relaas was tijdens uw eerste asielaanvraag niet aannemelijk en zoals blijkt heeft u deze vaststelling bij deze tweede asielaanvraag niet in positieve zin kunnen ombuigen.

Ten derde wijst het CGVS er op dat u een FIR en Charge Sheet aandraagt over uw eigen klacht. Deze inbeschuldigingstelling geldt de facto als begin van bewijs dat de Bengaalse justitie wel degelijk uw (vermeende) klacht zou hebben opgevolgd. Uzelf verklaart evenwel dat zij niets gedaan heeft (p. 4.). Kortom u geeft opnieuw blijk van een opvallend gebrekkige kennis over uw vermeende problemen en vervolging.

Ten vierde merkt het CGVS op dat het bevreemdend is dat de Order Sheet de strafmaat met betrekking tot de vermeende wapenzaak benoemt, maar dat u geen op zichzelf staand verdict neerlegt.

Ten slotte wijst het CGVS er in dit licht opnieuw op dat vervalste juridische documenten veelvuldig voorkomen in Bangladesh (administratief dossier, Landeninformatie, stuk 12, Subject Related Briefing "Bangladesh "Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh"). Uw vage verklaringen

en onvoldoende kennis van de documenten doen een sterk vermoeden ontstaan dat dit hier ook het geval zou kunnen zijn.

De andere door u neergelegde documenten, zijnde de brief van uw moeder en de overlijdensakte van uw vader, kunnen aanvaard worden, hoewel zij geen feitelijke bewijswaarde hebben met betrekking tot uw relaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling en artikel 3 van het EVRM.

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna wet van 29 juli 1991) evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst er op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer*

pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan met een theoretische uiteenzetting over de aangevoerde geschonden beginselen van behoorlijk bestuur en van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchteling.

De Raad wijst erop dat een louter theoretische omschrijving van een juridisch begrip, zoals bijvoorbeeld de motiveringsplicht, niet volstaat om te kunnen besluiten dat dit beginsel geschonden zou zijn. De verzoekende partij dient met concrete argumenten de verschillende motieven van de bestreden beslissing te weerleggen.

Vervolgens betwist de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing. Zij stelt voorop dat verzoekers vorige asielaanvraag geweigerd is omwille van het feit dat er geen geloof werd gehecht aan de verklaringen van verzoeker en dat verzoeker nu, bij zijn tweede asielaanvraag documenten neerlegt om zijn verklaringen te staven. De commissaris-generaal stelt echter dat deze documenten niet in staat zijn om de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen te herstellen.

De verzoekende partij stelt dat het onbegrijpelijk is voor verzoeker waarom de commissaris-generaal nu weigert hier rekening mee te houden.

Verzoeker zou zich in een vicieuze cirkel bevinden: zijn gegronde vrees voor vervolging is nog steeds aanwezig en hij heeft alles gedaan om zijn relaas te staven; toch blijft de commissaris-generaal verwijzen naar zijn eerste asielaanvraag, zonder rekening te houden met de nieuwe stukken.

Hierna benadrukt de verzoekende partij opnieuw dat het onbegrijpelijk is dat de nieuwe documenten door de commissaris-generaal als zonder feitelijke bewijswaarde beschouwd worden in het licht van verzoekers relaas.

Daarnaast stelt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing nergens blijkt waarom de commissaris-generaal twijfels heeft met betrekking tot verzoekers identiteit. Dit is een schending van de materiële motiveringsplicht.

Bovendien zou de commissaris-generaal de identiteit van verzoekers moeder en vader niet betwisten, maar wel die van verzoeker.

Voor het overige stelt de verzoekende partij dat verzoeker halsoverkop is moeten vertrekken uit zijn land van herkomst en niet de kans had enige papieren mee te nemen. Zijn vader is overleden en zijn moeder is ernstig ziek, waardoor het moeilijk is om aan documenten te geraken. Verzoeker zou nu via zijn advocaat documenten proberen over te laten komen, maar dit is een lang en moeilijk proces.

Zoals de verwerende partij in haar nota terecht aanstipt, is het bewijs van identiteit een essentieel element in elke procedure en dient de asielzoeker de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken over te maken. *In casu* toont verzoeker niet aan dat hij ernstige en redelijke pogingen heeft ondernomen om deze bewijsstukken alsnog te verkrijgen. Zoals de commissaris-generaal al aangaf meent ook de Raad dat het feit dat zijn vader overleden is en zijn moeder ernstig ziek is, geen afdoende verklaring is voor het feit dat hij geen stukken omtrent zijn identiteit en nationaliteit aanbrengt, gelet op het feit dat verzoeker regelmatig contact heeft met zijn advocaat en met verwanten bij wie zijn moeder inwoont. Bovendien kon hij wel aan verschillende gerechtelijke stukken geraken via zijn advocaat.

Daar de commissaris-generaal aangeeft dat de identiteit een essentieel element is in elke procedure, motiveert zij waarom het gebrek daaraan een negatieve indicatie is voor de aannemelijkheid van zijn asielrelaas.

Waar de verzoekende partij aangeeft dat de commissaris-generaal de identiteit van verzoekers moeder en vader niet betwist, leest de Raad dit nergens – expliciet, noch impliciet – in de bestreden beslissing.

Wat de documenten betreffen, die zonder feitelijke bewijswaarde bestempeld worden, met name de overlijdensakte van verzoekers vader en de brief van verzoekers moeder, ziet de Raad niet in op welke wijze het onbegrijpelijk is dat deze als zonder feitelijk bewijswaarde beschouwd worden. De akte vermeldt dat verzoekers vader gestorven is als gevolg van een fysieke aanval die een hartaanval uitlokte met diens dood tot gevolg. Het zegt echter niets over de omstandigheden of over wie hem aanviel. Dergelijke documenten zijn op zich niet voldoende om het gebrek aan aannemelijkheid van het relaas van een asielzoeker te herstellen. Ze hebben geen officieel karakter en geen bewijswaarde. *In casu* stelt de Raad vast dat verzoeker zijn relaas niet aannemelijk heeft kunnen maken en dat het doorspekt is van onwetendheden en vaagheden. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in de eerste plaats bij de asielzoeker.

De Raad is derhalve van oordeel dat de commissaris-generaal wel degelijk rekening hield met alle neergelegde documenten, dit blijkt zowel uit het gehoorverslag als uit de bestreden beslissing. De bestreden beslissing komt tot de conclusie dat de neergelegde documenten niet overtuigen omdat de vastgestelde vaagheid en het gebrek aan kennis in hoofde van verzoeker omtrent zijn problemen en de beweerde vervolging in ernstige mate het geheel van diens asielrelaas aantast en niet als aannemelijk kan worden beschouwd. Om bewijskracht aan een document te kunnen ontleen dient dit ondersteund te worden door geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen hetgeen *in casu* niet het geval is (RvS, beschikking nr. 7257, 14 juli 2011).

De verwerende partij heeft ter zitting een SRB neergelegd "*Corruptie en (ver)vals(t)e documenten in Bangladesh*" neergelegd. De verzoekende partij verklaart dat zij geen bezwaar heeft dat deze documenten bij het beraad betrokken worden.

De niet-aannemelijkheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Het zorgvuldigheidsbeginsel waarvan de verzoekende partij de schending aanklaagt, legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 april 2013 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Bengaals machtig is. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

De verzoekende partij klaagt ook de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing (RvS, nr. 82.301, 20 september 1999; RvS nr. 65.919, 18 april 1997). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade

bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij geeft niet aan welke ruimere aspecten van artikel 3 van het EVRM in vergelijking met artikel 48/4, §2, van de vreemdelingenwet ten onrechte buiten beschouwing zijn gebleven (R.v.St. 11 mei 2012, toelaatbaarheid, nr. 8472). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld.

De verzoekende partij betoogt nog dat het reisadvies van Buitenlandse Zaken zeer duidelijk vermeldt dat Bangladesh een risicobestemming is. Het Ministerie van Buitenlandse Zaken erkent dat er ernstige veiligheidsproblemen bestaan die gelinkt zijn aan de politieke situatie; dat ook Human Rights Watch dit gevaar erkent en dat het *“Annual Report”* het volgende stelt: *“the military and police continue to employ torture and cruel, inhuman, degrading punishment against suspects, violating both domestic and international law”* (Human Rights Watch, *“Annual Report: Bangladesh”*, januari 2012). De veiligheid van verzoeker kan niet gegarandeerd worden.

Het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken waarnaar de verzoekende partij verwijst, is irrelevant volgens de Raad daar het niet slaat op haar concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land (RvS, nr. 176.206 van 26 oktober 2007).

Wat het Human Rights Watch rapport betreft, wijst de Raad er op dat de loutere verwijzing naar en neerlegging van rapporten van algemene aard over de toestand van het land van herkomst zonder een concreet verband aan te tonen met haar individuele en persoonlijke situatie (RvS 24 januari 2007, nr.167.854), persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie niet bewijst of dat in hare hoofde een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat niet. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Verder meent de verzoekende partij dat verzoeker geen beroep kan doen op enige bescherming door autoriteiten: zij zijn immers zelf op zoek naar verzoeker; hij wordt in twee verschillende rechtszaken gezocht. De verzoekende partij verwijst opnieuw naar bovengenoemd *“Annual Report”* om te duiden dat de autoriteiten niet optreden tegen foltering en misbruik: *“despite strong evidence that security forces were continuing to arbitrarily arrest people, often torturing and then killing them in custody, the home minister refused to acknowledge the need for accountability”*.

Bij gebrek aan aannemelijkheid van vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet is bescherming door de overheid irrelevant.

Tot slot betoogt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal nalaat te motiveren waarom verzoeker de subsidiaire bescherming niet toegekend wordt.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Het middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien september tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS